

MÚSICA

El llegat d'Eddie Van Halen a Catalunya, un gran concert i una cançó d'homenatge

SOUND & VISION

L'extraordinària interpretació de Jim Morrison que fa Val Kilmer a 'The Doors'

ECONOMIA

Ginebra estableix el salari mínim més alt del món en 3.700 euros

MAGAZÍN

Divendres, 9 d'octubre de 2020

INSTANTS ROBATS

Quan als concerts es podien fer petons i abraçades

REPORTATGE

MÚSICA,
PETONS
I ABRAÇADES

Iván Ferreiro i León Benavente

Sidonie - Irene i Axel

Entre bambolines, les emocions abans i després d'un concert poden ser tan intenses com a fora i les mostres d'afecte, una manera inconscient de reafirmar la cohesió. Ara, aquestes accions espontànies han esdevingut més importants que mai. El fotògraf lleidatà Rafa Ariño les ha recopilat en l'exposició "Girando con... Besos y abrazos".

Text: Roser Banyeres
Fotografia: Rafa Ariño

Ha passat un lustre des que el fotògraf lleidatà Rafa Ariño va presentar en societat un projecte en què agermanava les seves dues grans passions: la fotografia i la música. Era fruit de dos anys intensos de viatjar amb alguns dels grups de pop-rock més seguits del país i fotografiar-los en tots els seus moments, públics i privats. Des d'aleshores, el projecte ha evolucionat molt i ha viscut diferents facetes. I si fins ara era, en certa manera, un reflex social, en aquests moments de pandèmia, confinament i distància social que estem vivint no podia ser de cap altra manera. *A priori*, hi ha alguna cosa més contradictòria que un concert i la distància interpersonal?

A Ariño li agradava captar moments íntims, personals, d'aquells personatges públics admirats per molts. Uns instants robats que tenia el privilegi de copsar. Ara, entre aquestes estones d'accions espontànies, naturals i sinceres, hi ha actes que agafen especial importància. Que potser mai ens havíem parat a pensar que de manera sobtada i deliberada els hauríem d'expulsar ni que fos temporalment. Són els petons i les abraçades, les mostres d'afecte i contacte sincer en moments intensos. És tot això el que ha reunit Ariño a "Girando con... besos i abrazos", un projecte que ha endegat i posat en marxa conjuntament amb l'activista musical madrileny Gerardo Cartón. Es

tracta d'una exposició amb 56 fotografies que s'acompanya d'una xerrada i una sessió de DJ dels dos organitzadors, a més d'un llibre, *Girando con... 2013-2016*, o fins i tot un concert, si els impulsors de cada cita expositiva s'hi animen. "Si després de l'exposició, la xerrada i la sessió de DJ els impulsors de l'esdeveniment a cada ciutat s'animen, també podem mirar de fer un concert amb músics de la zona", explica Ariño, que reconeix que en plena melangia causada pel confinament, aquest projecte "és una manera tant d'animar-me a mi com a aquells que el vulguin anar a veure". Està clar que amb l'actual situació s'ha de decidir molt bé en quines condicions es du a terme, però en això estan treballant. De moment ja s'han interessat pel projecte "ciutats com Madrid, Granada, València o l'Hospitalet", explica.

En aquest sentit, el projecte recull algunes de les fotografies més significatives després d'anys viatjant amb bona part dels grups d'indie/pop/rock més rellevants del país, amb qui ha viscut fins que la situació ho ha permès (és a dir, és clar, abans de la irrupció de la Covid-19 a les nostres vides), des del concert fins a la carretera i des de l'estudi de so fins al *backstage*. Els protagonistes grups i solistes com ara Sidonie, Vetusta Morla, Dorian, Lori Meyers, La Habitación Roja, Viva Suecia, Second, Anni B Sweet, Zahara, Rufus T Firefly, León Benavente, Izal, Love of Lesbian, Iván Ferreiro o Los Planetas, entre d'altres,

Viva Suecia

Delafé i Delaporte

Vetusta Morla

L'activista musical

El madrileny Gerardo Cartón és l'altra meitat del projecte "Girando con... Besos y abrazos". Li agrada definir-se com a activista musical, atès que du tota la vida dedicat, d'una manera o altra, a la música, que no dubta a definir com la seva gran passió. Entre el 2000 i el 2014 va ser director de Pias Spain i ara és el director artístic de Brunch in The Park a Madrid. En el món editorial signa Manual del perfecto festivalero (Lunberg/ Planeta) i en el del cine i la televisió és assessor musical. Tot això sense deixar de punxar els darrers 30 anys.

Prestem poca atenció a l'afecte

Rafa Ariño, fotògraf

Com va sorgir la idea? Vaig tornar de Mèxic, on havia estat fotografiant la gira d'Elefantes, just la setmana abans que es decretés el confinament, i la veritat és que al principi era molt depriment. Em vaig posar a revisar fotografies i em vaig adonar que n'hi havia moltes de petons i abraçades. No m'hi havia fixat mai. I gent que coneixia em van suggerir que en podia sortir un projecte. I aquí estem [riu].

Són instants als quals abans de l'era Covid-19 potser prestàvem poca atenció.

Exactament. En general, prestem poca atenció a l'afecte en general i a les mostres d'afecte en particular. En aquesta exposició es posen de manifest aquests gestos que ens surten de manera espontània i que ara que no podem fer ens semblen més rellevants que mai.

arran de les seves actuacions en diferents concerts i festivals de la talla de Sonorama, Estaciones Sonora, Ebrovisión, Polifonik Sound, Festival Amante, Mediterránea Festival, FIB, Granada Sound, Actual Festival, Low Festival o San San Festival, per citar-ne només alguns. És a dir, en unes realitats que de moment estem a l'espera de saber quan es podran repetir. "No m'havia adonat que aquests grups i el seu entorn eren tan afectuosos com al revisar les fotografies", confessa Ariño. "Són petons i abraçades que fins fa no res ens regalàvem sense ni tan sols adonar-nos-en, i ara per a molts s'han convertit en una de les pèrdues més sentides", conclou. Per això espera que per a molts també sigui inspiradora, aquesta exposició. De fet, fa uns dies "em va trucar un pare de Cartagena demanant-me permís per utilitzar-la en un treball que ha de fer el seu fill sobre coses bones que ha portat el confinament. Una cosa així no me l'esperava, va ser molt emocionant". Qui sap si només serà la primera.

OPINIÓ

Carles Duarte

Ànima de tramuntana

La tramuntana és pura claror, un vent vigorós que inclina i tomba els cossos, que aprima l'aire i brunyeix la llum i que produeix alhora eufòria i fatiga. Per afrontar-la cal esperit de resistència, fortlesa de caràcter i sensibilitat per apreciar la bellesa fascinant de la natura quan es manifesta en tota la seva potència. *Ànima de tramuntana* és la novel·la amb què Núria Esponellà va guanyar el darrer Premi Prudenci Bertrana, amb un títol que ens remet a aquest esperit lliure i lluitador que davant de les ferides de la vida aprèn a cicatritzar-les des de la tenacitat i el coratge. És una novel·la excepcional. Ho és, d'entrada, per la seva ambició, que queda reflectida en la seva extensió, però també en l'encreuament de dues trames narratives paral·leles separades per més de dos mil dos-cents anys, que van de les fortificacions iberes a les xarxes socials contemporànies.

És així mateix excepcional pel gruix, la densitat i la profunditat amb què hi emergeixen les personalitats formidables de les seves protagonistes, Mínia i Ekinar, ben acompanyades per altres figures femenines brillantment traçades, Estel i Saratin. *Ànima de tramun-*

tana ens atrapa des del primer moment per les tensions que hi bateguen, per les circumstàncies doloroses que s'hi esdevenen i per les reflexions a què ens convida. Però també hi contribueix l'excel·lent ritme narratiu que l'autora hi aconsegueix. És un llibre de fidelitats i traïcions, de desig i de mort, de memòria i de violència, d'enveges i venjances, d'amors i de greuges.

Núria Esponellà ens parla des d'una aproximació lúcida i crítica a la condició humana

Mínia i Ekinar són dues dones que podrien formar part de la mitologia perquè lluiten contra el seu destí, per com afronten les situacions dramàtiques que les colpeixen i per com hi responen i se'n surten. Mínia i Ekinar són figures que percebem com a reals, de pedra picada, intuïtives i valentes, que entomen sense resignació la seva tristesa, que, sobrepassades per l'adversi-

tat, s'esfondren, cauen en la ràbia i en el ressentiment, però que, això no obstant, aprenen a reconstruir-se. Núria Esponellà a *Ànima de tramuntana* ens parla des d'una aproximació lúcida i crítica a la condició humana. I hi és notòria la consideració de l'espiritualitat com un component irrenunciable de la nostra naturalesa.

A *Ànima de tramuntana* no hi ha idealitzacions idíl·liques, sinó vides ferides, més feréstegues que ensucrades, amb les seves esperances i les seves decepcions. S'hi fa evident, però, el cicle persistent on tot reneix, l'energia que es transforma i l'esperit que ressorgeix de les cendres. Si les millors novel·les tenen la virtut de bastir un edifici literari que, per mitjà del fil conductor que n'estructura l'argument i dels personatges que l'encarnen, ens duen a empatitzar-hi fins al punt de sentir-nos-hi directament implicats i d'adonar-nos que hi ha una part essencial de nosaltres que s'hi reconeix, aquest és des del meu punt de vista el cas d'*Ànima de tramuntana*, una obra que ens obre la porta d'una memòria i d'una consciència col·lectives que van més enllà de la nostra existència individual.

Francisco Castro

DES DEL DRON

Llacets

A les senyorettes fines, des de petites, els posen llacets als cabells. Vermells, grocs, blaus... llacets delicats per destacar la seva bellesa. Les àvies amb gosset també fan aquest tipus de coses i agafen el caniche i li estiren els cabells per posar-li un llacets, encara que l'animallet es queixi de dolor o de vergonya. A la gent, sí, li agraden els llacets. Si no és que, és clar, siguin grocs en solidaritat amb uns presos polítics que estan a la presó... per haver posat unes urnes. Això és Espanya. Aquest lloc del món en què t'engarjolen per això o et treuen de president... per uns llacets.

Ens hem de qüestionar de debò el nivell de la democràcia espanyola. Tot i que, la veritat, llegeixo aquesta frase que acabo d'escriure i m'adono que la frase en si és estúpida. Tot i que no ho és. Perquè una democràcia, si ho és, no pot ser analitzada en funció de la seva qualitat, precisament, democràtica. O ho és, o no ho és. I des del segle XVIII democràcia i llibertat d'expressió són conceptes indissolubles. I si hi ha democràcia, hi ha llibertat d'expressió. I si no hi ha llibertat d'expressió, no hi ha democràcia.

John Locke va escriure al segle XVIII

el cèlebre *Ensayo sobre la tolerancia*, en el qual estableix alguna de les bases sobre el que hauria de ser un estat democràtic. Un espai en el qual sigui possible, per mitjans pacífics, dissentir, no estar d'acord, rebel·lar-se. No parla de llaços grocs, però, molt probablement, s'escandalitzaria davant el fet flagrant que en una democràcia del segle XXI, per un gest simbòlic, per res peri-

Des del segle XVIII democràcia i llibertat d'expressió són conceptes indissolubles

llós, un president es pugui veure relegat a la il·legalitat.

Quan hagin passat molts, molts anys, i les historiadores i historiadors s'acostin a aquest lloc d'occident i reflexionin sobre el que ha passat en tot aquest temps, i es posin a escriure sensats tractats per explicar el que va ser la nostra època, dissenyaran una espècie d'òpera bufa protagonitzada per vai-

xells plens de forces d'assalt presidides per un Piolín gegant, polítics arrancant llacets (Rivera, Arrimadas, recordeu les seves cares de felicitat mentre ho feien?), policies fent cops de porra a gent gran que només volia votar, banquers tocant campanes i tocant-nos els *bankias* a la resta i als quals no els passa res, tot i que s'hagin volatilitzat 32.000 milions teus i meus que ja mai més podrem recuperar, senyors de la ultradreta fusell a l'espatlla fent pràctiques de tir en instal·lacions de l'exèrcit, un líder de l'oposició que ens la vol colar dient que va estudiar a Harvard, que sona semblant a Aravaca (si ho pronuncies com Aznar, amb accent texà, sonen idèntiques), reis amb desmèrit escapant de dictadures sàtrapes, presidents de capital als mons de Yupi, comissaris de claveguera que gravaven allò decent i l'indecent, àngels de la guarda que busquen aparcament als ministres, i molta, molta ximpleria.

Però al final, ja ho sabeu, allò que és realment important són uns llacets grocs que només volen recordar al món que, aquí, la democràcia és, si més no, una democràcia primeta, delicada. Perillosa.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

El retorn de la inquisició

En pocs dies han saltat a la palestra informativa dos temes que encara que tenen poques coses en comú han servit per evidenciar la barreja insana que es pretén fer entre el que és personal i el que és polític, com també l'esperit inquisitorial no tant de la ciutadania com d'una cultura molt imperant en els mitjans de comunicació molt àvida i estimulada quan es tracta de *fer llenya*. Em refereixo a les imatges d'un alcalde ebri i a les filtracions sobre possible assetjament sexual per part d'un exdiputat. Tant un cas com l'altre s'han magnificat, repetit i reiterat als mitjans fins acabar criminalitzant dues persones de manera injustificada. Al fer córrer imatges i fer acusacions grandiloqüents i gratuïtes no es té en compte el dany que s'infligeix a persones, en molts casos de manera irremeiable, ni al fet que en una societat lliure allò que és personal s'hauria de mantenir estrictament en aquesta esfera. No es tracta de defensar ni dir que és bo excedir-se en el consum d'alcohol, però si ho fa incidentalment en el seu temps d'oci això no converteix algú en més bon o mal polític. Certament que és desitjable que els polítics tendeixin a ser exemplars en el seu comportament, però no podem pretendre que estiguin alliberats de cometre els errors o caure en debilitats pròpies de la imperfecció humana. Hem d'aspirar a tenir polítics i dirigents capaços i honestos, modèlics en la seva entrega al servei públic, però no líders carregats

d'una impostada perfecció que sempre sol ser moralisme irreal. Resulta significatiu en aquest cas que el gran *pecat* va ser l'existència d'imatges, les quals van permetre magnificar el fet i alhora fer-ne una reposició reiterada per a la humiliació i escarni de la persona i per al dubtós gaudi morbós de la societat. Tot i resultar comprensible per la pressió patida, el denigrat va fer malament dimitint de manera precipitada ja que resultava acceptar una *culpa* que políticament, però també personalment, era inexistent. I més es va equivocar el seu

Tot i resultar comprensible, el denigrat va fer malament dimitint de manera precipitada

partit si és que el va forçar a fer-ho, cosa que desconec.

En el cas de l'exdiputat estem davant d'un episodi de caïnisme i venjança política tan típic en algunes organitzacions. Un filtrat d'informació cap a un determinat mitjà que ja ens indica el grau d'enfrontament que s'està donant en aquell espai polític. Una propagació que deixa indefens i posa al peu dels cavalls un *inculpat* sense possibilitat de defensa. No es diu el què, sinó que només s'insinua. Així el lector pot imaginar el que vulgui. Cal suposar que no

estem parlant de cap acusació de les que tenen la consideració de delictes i cabuda en el Codi Penal, ja que si fos així ja s'hauria substanciat per qui ho hauria de fer. El tema és més sibil·lí i de reminiscències totalitàries. "Expedients oberts" i "conductes impròpies" segons normatives internes d'una organització que creu que ha d'anar més enllà del que regeix a la societat i així depurar els imperfectes. Tot plegat remet a codis de conducta sectaris i a la convicció que es pot intervenir en la vida de les persones de manera discrecional, amb la pretensió a més de portar a terme processos d'admissió de culpa i de reeducació. Quina por. Desconec si l'acusat va tenir o no actituds poc considerades o no adequades en les relacions personals que són inherents al treball en qualsevol organització i a la vida social. Però no m'interessa ni hauria de ser qüestió de debat públic. Hi ha coses que formen part de les relacions interpersonals, amb els errors i incomprendiments que es vulgui, i és justament en aquest àmbit on s'han de dirimir i resoldre. Utilitzar friccions per degradar els individus, per construir-los causes generals per destrossar-los personalment i acabar amb la seva credibilitat és precisament el que practicava de manera molt refinada l'estalinisme rus o el maoisme xinès de la "revolució cultural". Només la vida pública resulta saludable quan allò que és personal i privat es manté en l'esfera íntima.

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

Abracades

Hem viscut un dels períodes més estranys de la nostra vida, especialment en les setmanes de carrers buits, controls policials, compareixences d'homes uniformats, vida als balcons. La pandèmia ens ha canviat els hàbits. Ara estem obligats a complir unes normes socials que mai no ens hauríem imaginat i que, en alguns casos, potser es mantindran per sempre més. Mascareta, distància, rentat de mans. Fins i tot els somnis, han canviat. Fa poques nits, en aquell malson recurrent i angoixant en què passo vergonya en públic perquè no porto pantalons, el que no duia era la mascareta i no hi havia manera de trobar-ne una.

Com a docent, si bé ja dominava algunes de les eines per treballar en l'entorn digital, la pandèmia m'ha obligat a utilitzar, de manera habitual i quotidiana, una eina que fins al març no havia utilitzat mai: la videoconferència. Gràcies a aplicacions com Zoom o Google.meet

vam poder fer classes durant el període de confinament i tancament de centres. De reunions de professors, encara n'estem fent d'aquest tipus durant el principi de curs. No es pot negar que és pràctic: tothom va més directe al gra, costa més perdre els nervis i els alumnes xerraires queden anul·lats. Però es perd una part important de la comunicació. Fer classe davant de la pantalla de l'ordinador s'acaba convertint, sovint, en un monòleg sense retorn. A classe, davant dels alumnes, el docent desenvolupa una mena de sisè sentit que li permet detectar si el segueixen, si l'entenen, si han perdut el fil, si estan pendents d'una altra cosa... Això, en una videoconferència, desapareix. Et trobes parlant-li a una màquina, que sí, que et torna la cara dels alumnes (que, a banda de tenir el micròfon tancat, sempre que poden s'estan de connectar la càmera) en un quadradet minúscul on no aprecies els matisos

de la comunicació no verbal ni, encara menys, t'adones de la sensació global de seguiment d'allò que expliques. Per això et passes l'estona utilitzant formes de comprovació del tipus: "S'entén?", "hi ha algun dubte?", "d'acord?"... que habitualment tenen el silenci com a resposta.

Personalment, però, una de les novetats que més em costa d'assimilar és la manca de contacte físic. No poder encaixar la mà o fer dos petons quan coneixes algú o et trobes un vell conegut. No poder abraçar amics i companys. No poder fer un copet a l'esquena d'un alumne per mostrar-li aprovació o un pessic de camaraderia. Mai no hauria dit que m'agradava tant, tocar les persones. Potser per això, cada cop que envio un missatge o un correu a algú, m'aferro encara més a la fórmula de comiat amb què ja tenia per costum d'acabar: "Una abraçada!" Ja que no en podem fer de físiques, fem-les virtuals.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Pep Molist

Per llegir
i rellegir

“En els detalls cal posar-hi tota la cura” és una frase que es diu la senyora González a ella mateixa en escriure la carta d'amor que enviarà al senyor Lairla, i que pren rellevància en la lectura d'aquest àlbum, que fou publicat per primera vegada el

2000 per Fondo de Cultura Económica. Ara, l'editorial A Buen Paso en presenta una reedició totalment renovada i acurada. La història que narra és circular: va de l'emissora de la carta, que s'entesta a portar-la ella mateixa a la bústia de correus, al receptor. Fins aquí tot normal, però entremig la carta viu un camí

i una aventura que podríem definir com a onírics, surrealistes, tortuosos i sorprenents, tot passant pel fons d'una rasa, la panxa d'un peix, la gola d'un gegant, l'orella d'un lleó o el fons d'un volcà.

Tot el que té l'àlbum de Sergio Lairla i Ana G. Lartitegui d'acurat i d'atractiu ho té de complex. Tant és així que convida el lector a avançar a un ritme tranquil, amb els ulls oberts com taronges, i a tornar-hi una vegada i una altra, per llegir i

observar les escenes i els detalls de cada doble pàgina, les metàfores convertides en imatges literals, els símbols, les simetries... I al lector li queda la impressió, satisfactòria, de descobrir a cada lectura nous significats, alhora que intueix que en queden d'altres encara per descobrir.

Un àlbum extremadament meditat, amb un ritme mesurat, que convida també a una lectura i una relectura lentes i compartides, per descobrir i assaborir els detalls que els creadors que hi ha al darrere hi han disposat, amb tot l'enginy i la precisió del món.

LA CARTA DE LA SENYORA
GONZÁLEZ

Autor: Sergio Lairla
Il·lustradora: Ana G. Lartitegui
Editorial: A Buen Paso
A partir de 7 anys
Nombre de pàg.: 40

Miquel Moreno

Escorcollant
racons
profunds de
la memòria

Nascut a València el 1939, Joan F. Mira és un referent de la literatura catalana contemporània. Com a antropòleg i assagista compta amb una extensa obra. Com a hel·lenista ha excel·lit en la traducció de clàssics: la *Divina Comèdia* (2000), els *Evangelis* (2004) i l'*Odissea* (2011). Ha estat homenatjat, entre d'altres, amb la Creu de Sant Jordi (1985), la Medalla d'Or de la ciutat de Florència (2001), el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (2004) i el Premi de les Lletres Valencianes (2016).

Amb *Tots els camins* J. F. Mira continua el treball memorialístic que encetà amb *El tramvia groc* (2013). Inicia aquesta segona entrega autobiogràfica a mitjans del 1954 quan amb 14 anys, i després de la mort del seu pare, segueix la crida divina d'una vocació vers la santedat. L'obra es tanca amb la mort del dictador Franco (20-11-1975), “quan s'havia acabat el malson”, i J. F. Mira tenia 35 anys.

L'autor és conscient que narrar la pròpia vida és descriure un temps i un món determinats;

que converteix en escriptura tot allò de fascinant i decebedor que li passà davant dels ulls o per dins de l'ànima. El recorregut vital que ens presenta comença a l'entorn de la seva vocació al sacerdoci escolapi i els anys de formació a Espanya: Iecla, Iratxe i la Universitat Calassància d'Abelda d'Irigua (Logronyo). La descripció d'aquesta etapa conté un immens valor històric per entendre els hàbits i vivències del jovent d'una Espanya nacionalcatòlica que omplia noviciats i seminaris. Formació que completaria a Roma, on arribà l'any 1958, en les prestigioses Universitats Pontifícies: la Gregoriana i la Lateranense.

J. F. Mira declara obertament el seu amor per la ciutat de Roma, la seva segona pàtria urbana. Descriu paisatges, carrers i racons que no ha deixat mai de viure com a íntims i pròxims. El seu humanisme intel·lectual aflora en les descripcions arquitectòniques; en les referències tant a autors grecollatins com moderns; en l'anàlisi crítica d'una societat que arracona l'estudi de les humanitats...

J. F. Mira no amaga descriure la pobresa familiar, ni explicar-nos les causes íntimes de l'abandó del món clerical. Analitza, amb subtil ironia, anècdotes aparentment ingènues que traspuen fets transcendents. Escriu amb veraç realisme sobre el seu clandestí activisme polític antifranquista. M'ha captivat el seu vessant internacional d'etnògraf i antropòleg social. Si bé Mira ja ha declarat que no farà un tercer volum de memòries, esperem que la seva prosa ens aporti el gaudi de noves creacions.

TOTS ELS CAMINS

Autor: Joan Francesc Mira
Editorial: Proa (A tot vent, 726)
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020
Nombre de pàgines: 384

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

141

LÈXIC

Bo (NA) (I)

Segons ens revelen les darreres recerques i descobriments dels astrònoms, els éssers vius som pols d'estels. El nostre cos conté carboni, els nostres ossos contenen calci, la sang, ferro... Tots aquests elements venen dels estels. Sembla impossible, oi? Tots tallats del mateix patró. Ara, ves a saber per què, els uns menem una vida més o menys bona i els altres no tant. Els bons aniran al cel, es diu sovint. A propòsit d'això, què és ser bo? Normalment ho relacionem amb qui fa el bé, el qui ajuda els altres, el qui no perjudica ni fa mal, sinó al contrari. En aquest sentit, *bo(na)* pot tenir alguns sinònims com ara: *bondadós/osa*, *benèvol/a*, *benigne/a*, *sant/a*, *virtuós/osa*, *honest/a*, *honrat/ada*... Si comentem que "el Pere

és *bo com el pa*", volem dir que és de gran bondat. Igualment és molt usada l'expressió *ser un bon jan*.

Atenció, hem de tenir en compte que *ser bo(na)* no és el mateix que *estar bo(na)*. El verb fa la diferència. Amb el verb *estar*, segons el diccionari normatiu, significa '*sa(na)*, *robust(a)*, *ferm(a)*, *saludable*'. Uns exemples d'aquest valor podrien ser: "Separeu els malalts dels **bons**" o bé la fórmula de comiat "**estigueu bons**", que es deia abans per dir 'cuideu-vos'. Popularment també fem el verb *estar* amb aquest adjectiu quan ens referim a una persona que és atractiva físicament, però de moment el DIEC no recull aquesta accepció.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS Food sayings

Complete the following common sayings below with the name of a type of food or drink from the box.

tea eggs cucumber salt lemonade candy pudding apple spice milk coffee nut

- Don't cry over spilled _____
Meaning: to express regret about something that has already happened or cannot be changed
- A tough _____ to crack
Meaning: a difficult problem or an opponent that is hard to beat.
- The proof is in the _____
Meaning: the best way to find out if something is good or successful is to test it yourself.
- Variety is the _____ of life
Meaning: new and exciting experiences make life more interesting.
- He's as cool as a _____
Meaning: He's calm and relaxed
- An _____ a day keeps the doctor away.
Meaning: eating nutritious food will make you healthier.

CATALÀ Frases fetes relacionades amb el menjar i el beure

Completa les expressions usuals de més avall amb el nom d'un menjar o beure que trobaràs al requadre de sota.

- If life deals you lemons, make _____.
Meaning: make the best out of a difficult situation
- Not for all the _____ in China.
Meaning: nothing could persuade you to do something
- Take it with a pinch of _____
Meaning: regard something as exaggerated; believe only part of something.
- Wake up and smell the _____
Meaning: become aware of the realities of a situation, however unpleasant.
- Like taking _____ from a baby.
Meaning: very easy to achieve
- Don't put all your _____ in one basket.
Meaning: Don't concentrate all your efforts and resources in one area or you could lose everything.

L'Escola d'Idiomes de la UVic té oberta la matrícula als cursos de l'any 2020-21. **Cursos oberts a tothom.** Proves de nivell gratuïtes. Disposem d'una àmplia oferta de nivells i horaris. Format presencial i per videoconferència. Informa't a <https://www.uvic.cat/idiomes> o a idiomes@uvic.cat

Les solucions de la setmana anterior:

- 1. C ■ 2. A ■ 3. C ■ 4. B ■ 5. D ■ 6. C ■ 7. A ■ 8. A ■ 9. A ■ 10. D
■ 11. B ■ 12. D

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Sagi Serra

ROXI MUSIC
'Viva! Roxy Music'Island Records
1976

Cronològicament, aquest és el sisè disc publicat per la banda britànica liderada per Bryan Ferry però el primer amb *directes*. No és la gravació d'un concert concret, es tracta d'un recull de vuit temes gravats en diferents concerts entre 1973 i 1975. No hi ha cap tema inèdit ja que tots apareixen en algun dels cinc discos anteriors: *Roxy Music* (1972), *For Your Pleasure* (1973), *Stranded* (1973), *Country Life* (1974) i *Siren* (1975), però els músics són sempre els mateixos: Bryan Ferry, veu, harmònica i teclats; Andy Mackay, saxos; Paul Thompson, bateria; Phil Manzanera, guitarra; Eddie Jobson, teclats i violí, excepte el baixista que és diferent en alguns temes: John Wetton, John Gustafson, Rick Wills o Sal Maida; les segones veus van a càrrec de The Sirens. Després de la publicació de *Viva! Roxy Music*, el grup "va fer vacances" i no va publicar res més fins el

1979, *Manifesto*; i seguirien *Flesh & Blood*, 1980 i *Avalon*, 1982. Dels vuit temes del disc, "If There Is Something" és el que més representa la identitat, creativitat i originalitat del grup, sense oblidar "In Every Dream Home a Heartache" o "Pyjamarama". Els fundadors del grup van ser Bryan Ferry i Brian Eno, però aquest només va participar en els dos primers discos, després es va dedicar a fer experiments pel seu compte i col·laboracions amb gent com David Bowie, Robert Fripp, U2, entre d'altres.

NOTES

La connexió catalana d'Eddie Van Halen

Aquest dimarts va morir als 65 anys el guitarrista Edward Lodewijk *Eddie* Van Halen, una de les grans llegendes de la guitarra elèctrica i un dels millors *guitar heroes* de tots els temps. Fundador de la mítica banda Van Halen juntament amb el seu germà Alex, van arribar a editar una dotzena d'àlbums i van fer gires per mig món. L'única vegada que van tocar als Països Catalans va ser el 12 de juny de 1995 a l'estadi Olímpic Lluís Companys de Barcelona. Aleshores estaven presentant el seu disc *Balance*, però com que era la primera vegada que visitaven Catalunya van fer un concert amb només un parell de peces del nou disc i un repertori ple de *greatest hits* on no van faltar himnes com *Jump*,

Ain't Talkin' 'Bout Love o *Panama*. A part de Van Halen, aquella nit també van tocar a l'estadi barceloní Pretenders i Bon Jovi, que ho feia com a cap de cartell. La connexió catalana de Van Halen no acaba aquí. El seu *Jump* ha sonat a multitud de festes majors amb grups de versions nostrats i també va tenir força ressò *No puc deixar d'estimar-te*, una cançó escrita pels germans Van Halen que va adaptar al català Papa Jules (Sangtraït) i que es va gravar al disc *Kcor D Rock* que Lupe Villar (també ex-Sangtraït) va publicar l'any 2008. Feia un parell d'anys que s'especulava amb un retorn als escenaris de Van Halen. Si hi ha nova gira, però, no serà *terranal*. Sempre ens quedaran els seus discos.

EL TEST

Júlia Arrey

Primer instrument que vas tocar? El piano. **Primer grup del qual vas formar part?** Marcel Lázara i Júlia Arrey. **Primer concert en directe?** Al teatre de Gràcia a la presentació de Marcel Lázara i Júlia Arrey. **Primer disc que et vas comprar?** *La ley innata* d'Extremoduro. **Quants discos tens?** Poquíssims. Escolto música en línia. **Salva'n tres.** *La ley innata*, d'Extremoduro; *Everybody Else Is Doing It, So Why Can't We?*, de The Cranberries, i *Bigger, Better, Faster, More!*, de 4 Non Blondes. **Un concert (com a públic) per recordar.** El de Txarango al Palau de la Música i el d'Extremoduro a Fontajau.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

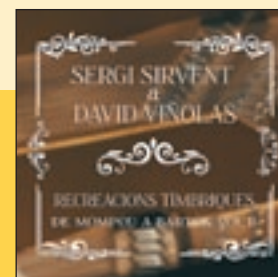
Jordi Sunyer

SÍLVIA PÉREZ CRUZ
'Farsa (género imposible)'

A *Farsa (género imposible)* Pérez Cruz s'ha dedicat a reunir les composicions que ha anat escrivint els darrers anys per a projectes de teatre, poesia, dansa o cinema i els ha regravat donant-los unitat i coherència. És un disc emotiu i pausat on la veu de l'artista llueix acompanyada de violins, de cors, de piano, de guitarra clàssica i alguna vegada fins i tot a *cappella*. Destaquen "Mañana", que apareixia al documental *Ana María Moix, passió per la paraula*, "Pena salada", amb una interessant percussió, i la càlida "Todas las madres del mundo".

JUNCO Y MIMBRE
'Junco y mimbres'

El nom del grup enganya i despista perquè darrere s'hi amaga una banda de pop amb seu a Vic i amb totes les lletres en català. El treball de debut de la banda inclou nou cançons produïdes per Jordi Casadesús (La iaia) i Núria Graham a l'estudi Fontderoles de Centelles –això sol ja és tota una garantia– i si parem bé l'orella fins i tot hi descobrirem la trompeta d'una patum com Raynald Colom. I qui són Junco y Mimbres? Doncs són Maria Espinosa i Andreu Ribas, dos musicassos als quals caldrà seguir molt bé la pista.

SERGI SIRVENT & DAVID VIÑOLAS
'Recreacions tímbriques. Vol. II'

El títol sencer del disc és *Recreacions tímbriques de Mompou a Bartók Volum II*. Això vol dir que ja existeix un primer volum (en vam parlar fa un parell d'anys aquí mateix) i que la línia és continuista respecte a aquell experiment, que mesclava el piano de Sirvent amb la bateria del centellenc Viñolas. En aquesta segona entrega hi ha algunes peces que els havien quedat al tinter i una mica més de llibertat en unes improvisacions que no se'n van de l'olla sinó que sempre acaben retornant a les melodies dels compositors originals. Diferent i sorprenent.

Capítol 6
PALLARS SOBIRÀ

La diversitat d'un territori

Seguint el corrent de la Noguera Pallaresa i endinsant-nos en un sòl de relleu abrupte arribem al Pallars Sobirà, on ens espera un paisatge majestuós al bell interior dels Pirineus. Comarca on descansa la muntanya més alta de tot el territori català, la Pica d'Estats, i un dels parcs nacionals més visitats, el d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, que acull caminades aptes per a tots els membres de la família. La gastronomia és un dels plats forts de la comarca, juntament amb activitats d'aventura a l'exterior. I els aficionats a la història hi trobaran una gran quantitat de monuments romànics i medievals on es pot llegir el pas del temps.

El temps s'ha aturat a Ribera de Cardós, el bell municipi conegut per la conservació de la seva antiga església, Santa Maria de

Ribera de Cardós. És una de les moltes construccions romàniques que s'amaguen a la vall. A més, passejant pels frondosos boscos

UNA MIRADA AL PATRIMONI

El Museu de les Papallones

Si voleu endinsar-vos en el desconegut món dels insectes, el Museu de les Papallones és la vostra millor opció. Amb més de 3.400 exemplars, podem conèixer els seus orígens, com han evolucionat, com es relacionen entre ells i sobretot com ho fan amb l'ésser humà. Aquests petits artròpodes ja existien a l'època dels dinosaures i per tant tenen molta història per explicar-nos.

Santa Maria de Ribera de Cardós

Als afores del petit municipi de Ribera de Cardós s'aixeca l'església parroquial de Santa Maria, originàriament romànica i construïda al voltant del segle XI. A l'esquerra, hi destaca la magnífica torre d'un campanar de planta quadrada on repiquen les campanes i sota la qual descansa el cementiri del poble. Al llarg dels anys, però, l'edifici ha patit moltes remodelacions, que han transformat completament el seu aspecte original.

que les envolten és molt possible que puguem gaudir de l'espectacle del vol de milers de papallones de colors vius. Els lepidòpters

són insectes d'allò més curiosos, amb unes propietats i història al darrere que de ben segur molts desconeixem.

2

Al museu podem trobar-hi la papallona més gran del món

3

5

Única en tot el món

Com s'arriba a descobrir una nova espècie de papallona? Alfons Dolsa i el seu fill expliquen que és com trobar una agulla en un paller. "Pots estar-la buscant durant molt de temps, i un bon dia t'asseus a descansar i sense adonar-te'n te la claves al cul." Ells mateixos estaven d'excursió enmig de la muntanya quan de cop, descansant en una pedra, la papallona se'ls va aparèixer davant dels ulls.

Pedres amb molta història

Davant de l'església podem apreciar una creu de terme medieval feta de pedra. Es diu que originàriament estava situada en un camí, per delimitar el territori amb el de Tírvia. Però amb els anys, i per por que fos destruïda, va ser traslladada a la plaça de Mossèn Cinto Verdaguier, on ara descansa dins d'una vitrina. La que podem observar a la plaça Major tan sols n'és una reproducció.

La gastronomia pallaresa és un dels grans atractius de la vall, i segur que pocs hem tastat res com la cuina tradicional pirinenca. Segons la

temporada podem degustar diferents tipus de saborosos bolets o la truita de riu. Els formatges són uns productes imprescindibles.

UN TAST GASTRONÒMIC

Un restaurant de pel·lícula

A l'antiga sala de cinema de Ribera de Cardós ara es poden degustar alguns dels millors plats de la vall. Tot va començar el 2002, quan l'Hotel La Ribera va obrir les portes i va començar a oferir plats tradicionals catalans a aquells excursionistes que hi paraven a dinar. Tot i els anys, l'essència del cinema no s'ha perdut, i com si fos un museu, encara hi podem trobar algunes càmeres antigues amb les quals es feien les projeccions.

El sabor del Pirineu

Amb la fallida d'una central lletera de la Seu d'Urgell cinc ramaders, un veterinari i un tècnic en formatges van decidir unir-se i crear la seva pròpia societat. Així va néixer Tros de Sort, una formatgeria artesanal que vol mostrar quin és el sabor autèntic del Pirineu. Actualment tenen 14 tipus de formatges diferents, entre els quals destaca el Serrat del Triador, un producte molt original de la zona del Pirineu lleidatà i francès.

El tupí de Sort

Potent, cremós i molt selectiu. Així és com molts descriuen el tupí de Sort, un dels formatges més característics del Pallars Sobirà, nascut com un sistema de recuperació de productes que no estaven en perfectes condicions, als quals s'afegeix aigua i oli. Avui dia no hi ha qui es resisteixi a sucar una torradeta amb el famós tupí, que és un dels entrants més distingits del territori.

El Pallars Sobirà es caracteritza per tenir un clima fred, amb temperatures que poden arribar a 10 graus sota zero. Per això, cal anar ben abrigat,

amb jerséis de la millor llana del territori. Per gaudir de les altres estacions de l'any, hi ha activitats d'allò més divertides.

TURISME ACTIU

L'art a través dels fils

Una amiga li va demanar a la Rosa Maria que li guardés el seu teler durant una temporada. A poc a poc va anar aprenent com funcionava, fins a arribar al punt que va convertir l'artesanía tèxtil en una activitat indispensable de la seva vida. Ara, al seu taller de Ginestarre podem trobar tot tipus de creacions: bufandes, ponxos, xals, tota una exposició de teixits i colors que esdevenen una parada indispensable.

Gaudint de la natura

Tir a l'arc, *paintball*, circuit de quads, excursions a cavall, tot això i més a tocar de la magnífica vall de Cardós. Aventura Verda ofereix experiències per a tota la família, des dels més grans fins als més petits. La seva especialitat són les rutes a cavall, a través de les quals pots explorar el territori que t'envolta, creuar rius, descobrir ponts romànics i fins i tot banyar-te en unes tolles naturals.

Descobrim el territori sobre rodes

Una de les noves incorporacions d'Aventura Verda és les excursions en bicicletes elèctriques. Ideal per a tots aquells que necessiten una empenta a les pujades o en recorreguts més complicats, ja que gràcies al seu motor pots pedalejar a la velocitat de la llum sense cansar-te. Passejar pels estrets camins dels boscos mai havia estat tan senzill, divertit i saludable.

SOUND AND VISION

Ramon Solé / ramonsolemusic.com

'The Doors'

Els *biopics* de personatges reals, i en particular dels que són especialment carismàtics, depenen absolutament de l'actor que els encarna: si la seva actuació no funciona, la pel·lícula no funciona. Rami Malek va assumir el repte de ficar-se a la pell de Freddie Mercury a *Bohemian Rhapsody* i va sortir-se'n de forma excel·lent; Sam Riley va ser un extraordinari Ian Curtis a *Control*, i Joaquin Phoenix hauria fet sentir orgullós Johnny Cash per la seva feina a *Walk the Line*. Cap d'ells, però, arriba al nivell de Val Kilmer en la seva interpretació de Jim Morrison a *The Doors*, el tribut cinematogràfic que Oliver Stone va dedicar a la llegendaria banda californiana el 1991.

A la pantalla no hi veus cap actor: aquell és Jim Morrison.

És un cas quasi de possessió, producte –cal dir-ho– d'una preparació titànica per part de Val Kilmer. De fet, la banda sonora combina les veus de l'actor i el cantant sense que ni els membres originals del grup percebessin la diferència. L'extraordinària feina de Kilmer sustenta una pel·lícula que recorre la carrera de The Doors a través de la figura del seu líder, la quinta essència de l'estrella maleïda del rock, amb un món interior

ple de ferides que el van fer lliscar cap a una espiral descontrolada d'alcohol, poesia, rock'n'roll i moltes drogues. Una manera de ser que va donar uns fruits artístics molt saborosos però que va destruir tot i tothom qui va gosar acostar-s'hi gaire.

El que fa de *The Doors* una pel·lícula diferent és que no només explica la història de Jim Morrison i companyia: ho fa en el llenguatge de la seva música, amb un relat farcit de seqüències oníriques, lisèrgiques i poètiques que endinsen l'espectador en l'univers del grup; aquell santuari des d'on el cantant, escortat pels seus companys, es reunia amb les seves pors i traumes i amb la mateixa mort. A banda, Stone obsequia l'espectador amb una eficaç recreació d'aquella Los Angeles despreocupada i efervescent dels 60, tenyida per l'ocasió amb el matís misteriós que proporciona l'ombra omnipresent de Morrison. Si a això afegim reconstruccions magistrals de concerts i una banda sonora marca de la casa, tenim com a resultat una obra colossal.

No busqueu, però, la pura veritat: *The Doors* mostra el mite més que la persona. Stone vol explicar la història d'un jove poeta que es fa famós de sobte i a partir d'un cert moment es converteix en un ésser erràtic i incontrolable i entra en caiguda lliure, i ho arrasa tot al seu pas. I això va ser una mica així però perquè funcioni al director li convé exagerar-ho bastant, a banda d'alterar fets de la biografia de la banda per ajustar la narració. Tot i aquestes llicències, continua essent una pel·lícula extraordinària i, de llarg, la que ens submergeix amb més profunditat i eficàcia en l'esperit d'un grup i un cantant irrepetibles.

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

L'antídot a la correcció política

En plena era de la correcció política, quan els alcaldes pleguen perquè algú els ha enregistrat en un moment inapropiat de la vida privada però en canvi hi ha expressidents espanyols que passen la seva fastigosa dignitat malgrat les evidències d'haver afavorit grups terroristes, guerres contra el tercer món, o caixes B i sobres amb diners de sospitosa procedència, gosaria afirmar que alguna cosa no funciona del tot bé. El més preocupant és que els partits que teòricament es troben més a l'esquerra del ventall polític, són alhora els més efectius a l'hora de boicotejar la llibertat de pensament i expressió. Per això trobo tant a faltar els anys en què podies entrar a alguna de les nombroses llibreries que hi havia a Ripoll, i trobar-hi una secció de còmics on hi havia des del *TBO* fins al *Jabato*, passant pels *Mortadelo* o els *Spiderman* i acabant amb els còmics humorístics com *El Papus* o *Sal y Pimienta* o els *underground Cairo*, *Mata-Hari* o *Cimoc*. Bé, de fet enyoro les llibreries en genèric, com també els videoclubs o les botigues de discos. El desert cultural actual ha tingut com a substitutiu aquest apèndix del cos en què s'han convertit els telèfons mòbils, l'última eina a l'hora d'idiotitzar, uniformar i monopolitzar les poques neurones útils que encara ens quedaven als humans.

Per això i per molts més detalls que necessitarien una enciclopèdia i no pas mitja plana de diari, cada vegada que arreplego un *TMEO* i puc degustar les historietes que hi signa l'aragonès Ignacio Murillo, àlies Furillo, els orgasmes són indiscriminats. Una de les més breus però

ahora impecables, és la que mostrava dos bords de bar, arrepenjats a barra i tamboret, escopint a terra i gratant-se els genitals, les camises descordades plenes de taques i mocs, que veuen passar una dona amb minifaldilla i escot per davant seu, i un li comenta a l'altre: "vaya guarra". La historieta es deia *Cochino Mundo* i formava part del compendi d'obres d'aquest dibuixant titulada *Donde hay pelo hay alegría*, exclusivament per a persones amb sentit de l'humor, de la ironia i del sarcasme. A més del *TMEO* Furillo ha publicat a *El Jueves*, i ja fa gairebé quatre anys el vaig convèncer perquè em dibuixés la portada per a un llibre compartit en el qual vaig participar i que portava el nom de *Sexe Creuat*. La peculiaritat de la portada, que s'havia de poder obrir per totes dues bandes va ser resolta perfectament per aquest mestre de l'escatologia que també va créixer llegint *Corsarios de Hierro*, *Tumbas de Drácula*, *Víboras* i *Novelas Ilustradas*. Que petit que és el món!

Divendres, 19 de març de 1999
Furillo comença a publicar els seus còmics al TMEO

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo/@joancarredondo

EL MÀXIM SALARI MÍNIM

Els treballadors la ciutat suïssa de Ginebra percebran a partir de la setmana que ve un salari mínim de 3.700 euros. És l'aplicació dels 23 francs suïssos per hora treballada per una mitjana de 41 hores setmanals. Els 23 francs (poc més de 21 euros) és la xifra que es va posar a consideració de la població en un referèndum local celebrat el 27 de setembre. A més de convertir-se la ciutat amb el salari mínim més alt del món, Ginebra es converteix en el símbol d'un debat intens, tant en clau econòmica, entre especialistes, com en política local.

L'establiment de salaris mínims (els de Ginebra poden aparentar ser màxims, però hi ha molts matisos a introduir i fugir de quedar-se amb una xifra que, des dels ulls catalans pot arribar a considerar-se inabastable), forma part de velles controvèrsies entre especialistes. L'ortodòxia assenyala que el valor dels salaris ha de venir marcat per la productivitat, de manera que si el que aporta un treballador és inferior al sou que se li paga, la hipòtesi més plausible és que l'empresari n'acabarà prescindint.

Però aquest punt de partida no deixa de ser una hipòtesi que les dades no acaben de corroborar. Ha estat així en determinats territoris dels Estats Units, que han pujat el salari mínim sense que hi hagi hagut repercussions en forma de pèrdua de llocs de treball. A l'Estat espanyol, que té un salari mínim per a tot el territori, les pujades de salari mínim que ha acordat en els últims exercicis el govern no havien provocat, abans de la pandèmia que ho ha acabat d'alterar tot, el duríssim impacte sobre el mercat que treball que auguraven l'oposició de dretes i representants empresarials. L'any passat, quan el salari mínim s'havia fixat en 900 euros després d'una pujada sense precedents del 22%, l'afiliació a la Seguretat Social va incrementar-se un 3%. Es poden fer conjectures sobre si hauria crescut més o menys sense un augment tan elevat del salari mínim, però el que és clar és que no es va destruir ocupació com aventuraven els profetes de la catàstrofe.

A Suïssa el debat estava plantejat en termes una mica diferents, perquè mentre que en alguns països el salari mínim és una realitat existent des de fa

molts anys, al país helvètic ni tan sols existeix per a tot el país, i només se n'estan establint en determinats cantons, a partir de referèndums basats en debats que van més enllà de proclames marcades per les pures percepcions. De fet, al cantó de Ginebra hi havia hagut prèviament intents d'establir el salari mínim, que havien acabat en referèndums amb vot negatiu, i l'aprovació de fa dos diumenges es va produir després que s'haguessin instaurat en els cantons de Jura i Neuchâtel. Els tres cantons francòfons fugen de la posició del govern federal, gens partidari d'instaurar sous mínims sota el pretext que la flexibilitat forma part del model econòmic d'èxit del país. Entre parèntesi, caldria dir que, a Suïssa, el liberalisme és el la ideologia *mainstream*.

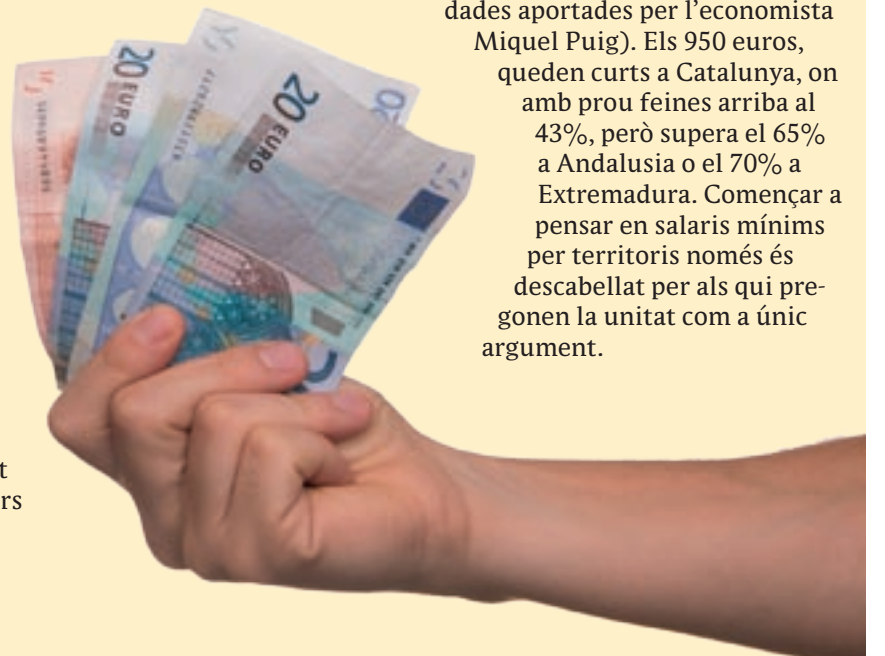
Hi ha dues consideracions bàsiques per emmarcar la decisió, presa per cert en un context de pandèmia que també afecta als suïssos en termes laborals. La primera és que Ginebra és una ciutat cara, amb costos d'habitatge i de productes bàsics molt elevats i que en el salari suís té algunes diferències amb els que es cobren a Catalunya. Els suïssos han de pagar assegurances de vellesa i de salut de la seva butxaca. Evidentment, el nivell salarial que exhibeix aquest salari mínim continua sent elevat –si es compara, no ja amb l'espanyol, sinó amb l'australià o el luxemburguès, tots dos lleugerament per sobre dels 2.000 euros– i aquí arriba la segona consideració. Les empreses suïsses ja paguen salaris elevats, però les 37 corporacions més grans es van repartir l'any passat 63.000 milions de francs suïssos –53.000 milions d'euros– en dividends.

En síntesi, les empreses paguen salaris alts, però guanyen molts diners, de manera que incrementar els sous hauria de contribuir a un millor repartiment dels recursos. Guanyar molts diners

significa, a més, que els sous que els treballadors guanyen perquè aporten prou productivitat i no és aventurat apuntar que deu ser perquè el teixit productiu del país està basat en tasques amb aportació elevada de valor. En definitiva, un model productiu més basat en el valor afegit pot suportar millor uns salaris elevats que un model basat en serveis que n'aporten poc. Aquests dies de pandèmia, ha estat molt freqüent sentir veus que es lamenten per l'efecte duríssim que ha tingut la pandèmia en el sector turístic i que clamen per ajuts milionaris a un sector tan important per a l'economia catalana i espanyola. L'impacte és innegable, com ho és la importància econòmica d'aquest sector, però seria convenient que les aportacions d'ajudes vinguin acompanyades de la predisposició de canviar tendències i oferir condicions laborals més dignes, perquè Suïssa està demostrant que els salaris elevats no estan renyits amb l'obtenció de beneficis.

El debat té encara altres arestes. A Suïssa, un país veritablement federal, es poden establir salaris mínims per territoris. Això també passa als Estats Units. A l'autònoma Espanya, es fixa un valor unificat, que no arriba a respondre a les necessitats de cada zona. En els països europeus que disposen de sous mínims, l'equivalència acostuma a ser

del 50% del PIB per càpita (amb dades aportades per l'economista Miquel Puig). Els 950 euros, queden curts a Catalunya, on amb prou feines arriba al 43%, però supera el 65% a Andalusia o el 70% a Extremadura. Començar a pensar en salaris mínims per territoris només és descabellat per als qui pregonen la unitat com a únic argument.

INDICADORS

Pessimisme empresarial

La compravenda d'habitatge a Catalunya a l'agost va ser el 22,5% inferior al mateix període de l'any passat. Segons les últimes dades del Col·legi de Registradors, Catalunya és la segona comunitat que va registrar el descens més accentuat, només superada pel País Valencià (-24,9%). Madrid (-18,1%), Galícia (-15,7%) i Andalusia (-14,2%) també han registrat importants descensos.

Estalvis en temps de Covid

La taxa d'estalvi de les famílies de la Unió Europea va ser del 24,6% el segon trimestre de l'any, en plena pandèmia de coronavirus, segons dades de l'Eurostat. És la xifra més elevada des que es registren aquestes dades, el 1999. L'elevat estalvi de moltes llars coincideix amb una caiguda en el que inverteixen. La taxa d'inversió de les famílies de la UE és del 7,9%, un mínim històric.

ALEGRIA INTERIOR

Jordi Soler / jordi@alegriainterior.com

Els dos llops

Tots tenim dies bons i dolents, moments on som els protagonistes i d'altres en què gairebé som invisibles. Podem sentir por davant d'una nova situació o enfrontar-la amb fortalesa. Què fa que puguem ser tan decidits en un entorn i tan vergonyosos en un altre?

Ben mirat, si fem una mirada introspectiva i reflexionem una mica ens adonarem que podem ser capaços d'adoptar el paper que nosaltres vulguem en cada situació. Si repasso les meves vivències passades seré capaç de recordar moments en els quals estava molt segur de mi mateix i d'altres on estava carregat de dubtes i inseguretats. En el fons això em diu que tinc una versió de mi que

m'engrandeix i una altra que m'empetiteix.

En aquest punt i per entendre millor aquesta dualitat que portem implícita em permeto citar un conte on el vell i savi cap d'una tribu d'indis Cherokee explica al seu net que dins de les persones sempre hi habiten dos llops que estan en lluita permanent. Un és dolenteria, ira, enveja, gelosia, tristesa, avarícia, arrogància, culpa, ressentiment, inseguretats, mentida, fals orgull i ego. L'altre, en canvi, és alegria, pau, esperança, amor, serenitat, humilitat, bonat, amistat, generositat, veritat, compassió, empatia i fe. En acabar de citar la història, el net es queda reflexionant una estona i li demana al seu avi quin dels dos llops acaba guanyant la batalla. I l'avi li respon: "Aquell que tu alimentis."

Quan deixem de centrar-nos en els factors externs, ens responsabilitzem dels nostres actes i decidim a quina de les nostres parts donar més protagonisme, ens podem sorprendre del potencial infinit que guardem en el nostre interior.

Per exemple, si en un moment donat hem de fer una exposició oral en públic i això ens provoca pànic només tenim dues possibilitats. La primera és deixar-nos dominar pels nervis i que surti el que hagi de sortir. La segona és treure el millor de nosaltres mateixos com a oradors i sortir-ne dempeus. Si optem per la segona opció jo aconsellaria respirar diverses vegades de forma profunda i serena abans del discurs, imaginar-nos a nosaltres mateixos o a alguna persona que ens inspire en un moment d'excel·lència, agafar una bona postura corporal i, sobretot, saber gaudir de l'experiència.

Si en algun moment identifiquem la presència del llop de la inseguretats o la tristesa no cal lamentar-se o preocupar-se, ja que el seu aliment principal és que li dediquem atenció. El millor remei és no donar-li més importància, no pensar-hi més, agrair que l'hàgim reconegut i dirigir la nostra atenció cap al llop de la seguretats i l'alegria. Com deia el savi indi Cherokee, la decisió és només nostra.

L'HORÒSCOP

Dhanna Astròloga

Del 09-10-2020 al 15-10-2020

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

L'aspecte de Mart amb Plutó, inclina a la contenció. Serà millor acceptar el que toca viure i passar pàgina. Utilitza aquesta energia per treballar en el que t'interessi.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Gaudeixes dels fills de curta edat. Et dones plaers. Vols fer una activitat artística en el teu temps de lleure. Si estàs de metges, no et conformes amb un sol diagnòstic.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

El sector laboral és dels que més maldecaps et pot donar ara, ja que t'impliques de tal manera professionalment, que et costa desconnectar. Troba des familiars que gaudeixes.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Ha arribat l'hora de casar-se o d'augmentar la família. Si vens d'un període d'angoixes provocades per l'economia vius un temps de més serenor. Has après a relativitzar.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Es pot donar una certa distància entre tu i la família per diferència d'opinions. Mira de no entosudar-te en petites coses que no són importants i valora el més essencial.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Treus el màxim profit dels teus talents i poses tota l'energia a aconseguir alguns objectius econòmics. Despeses extra per assumptes relatius als fills o la parella.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Pots viure alguns desacords amb la parella, amb un soci o companys de feina i la gent en general. Usa la teva gran capacitat diplomàtica per sortir-ne al més airós possible.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

La perseverança serà el que t'ajudarà a assolir els teus objectius, no et deixis distreure pels qui no ho tenen clar. Augmenten els contactes i les converses interessants.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Una amistat pot arribar a l'etapa final o sents que els amics del passat ja no comparteixen la teva filosofia de vida. Et preocupa l'economia i hi poses especial atenció.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Certa tensió al terreny laboral. Pots experimentar la competència deslleial o que algú jugui a dues bandes. No perdís la paciència ni la calma, reafirma't amb amabilitat.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Si et sents una mica trist o incomprès amb el teu entorn, potser no esteu en sintonia. No et conformis, segur que hi ha persones amb les quals pots compartir els teus ideals.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

L'economia i la dieta et poden donar algunes preocupacions. Si ets prudent en general, tot anirà bé. L'amor pot sorgir en la distància virtual o amb una persona estrangera.

CINEMES

COMO PERROS Y GATOS 3

EUA 2020. Dir. Sean McNamara. Amb Sara Giles i Kirsten Robek. Comèdia. El gat Gwen i el gos Roger són dos agents secrets que protegeixen i salven el món sense que els humans en tinguin ni idea. La seva aliança es deu al Gran Pacte, que ha aconseguit detenir l'hostilitat entre gossos i gats durant una dècada. No obstant això, la pau es veu ara amenaçada per un lloro superdolent que ha descobert una manera de manipular les freqüències que només els gossos i els gats poden sentir. Podran aquests herois detenir l'avanç del mal i evitar així una *gatàstrofe* entre totes dues espècies?

DEHESA, EL BOSQUE DEL LINCE

Espanya 2020. Dir. Joaquín Gutiérrez Acha. Documental. Documental que ens trasllada a la gran desconeguda de la península Ibèrica, la Dehesa. Un bosc únic al món on descobrirem sensacions molt diverses.

EL ARCO MÁGICO

Rússia 2020. Dir. Vasiliy Rovenskiy. Animació. Delphy és un tímid dofí que descobreix l'Arc Màgic que pot transformar a qualsevol peix en el que desitja ser. Un dia, els Morays fan un mal ús de l'Arc, es tornen gegants i planegen apoderar-se de la pacífica Fish Town. Delphy necessita reunir-se amb el seu pare perdut amb la finalitat de guanyar la força i el poder per a conquerir als Morays i protegir a la seva ciutat.

EXPLOTA, EXPLOTA

Espanya 2020. Dir. Nacho Álvarez. Amb Ingrid García Jonsson, Verónica Echegui i Fernando Guallar. Musical. Conta la història de María, una ballarina jove, sensual i amb ànsies de llibertat a principis dels anys 70, una època que a Espanya va estar marcada per la rigidesa i la censura, especialment a la televisió. Amb ella descobrirem com fins al més difícil dels somnis pot convertir-se en realitat. I tot això contat a través dels grans èxits de Raffaella Carrà.

FALLING

Canadà 2020. Dir. Viggo Mortensen. Amb

Lance Henriksen, Viggo Mortensen i Tery Chen. Drama. John Petersen viu amb la seva parella, Eric, i la filla adoptiva de tots dos al sud de Califòrnia. El seu pare, Willis, un granger tradicional i conservador de 80 anys, decideix viatjar a Los Angeles i quedar-se a casa de John mentre busca el lloc idoni per jubilar-se. Una vegada tots junts, dos mons molt diferents col·lideixen. Willis mostra senyals d'estar perdent el seny, i la seva peculiar manera de ser, tant divertida com nociva per a alguns membres de la família, deixa entreveure ferides del passat i d'anys de desconfiança entre ells.

LA HABITACIÓN (THE ROOM)

França 2019. Dir. Christian Volckman. Amb Olga Kurylenko i Kevin Janssens. Thriller. Matt i Kate compren una casa aïllada. Quan ja hi estan instal·lats, descobreixen una habitació estranya que els dona un nombre il·limitat de desitjos materials. Però com que Kate ha tingut dos avortaments involuntaris, el que més troben a faltar és un nen.

RIFKIN'S FESTIVAL

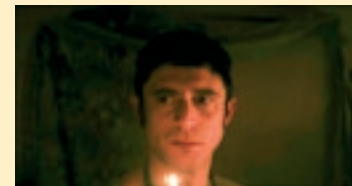
EUA 2020. Dir. Woody Allen. Amb Elena Anaya i Louis Garrel. Drama. És la història d'un matrimoni nord-americà que assisteix

al Zinemaldia de Sant Sebastià. La parella queda enamorada del festival, així com de la bellesa i encant d'Espanya i la fantasia del món del cinema. Ella té un afer amb un brillant director de cinema francès i ell s'enamora d'una resident a la ciutat.

TENET

Regne Unit 2020. Dir. Christopher Nolan. Amb John David Washington, Robert Pattinson i Elizabeth Debicki. Thriller. Amb tan sols una paraula, Tenet, el protagonista d'aquesta història, haurà de lluitar per a la supervivència del món sencer en una missió que el porta a viatjar a través del fosc món de l'espionatge internacional, i l'experiència del qual es desdoblirà més enllà del temps lineal.

THE VIGIL

EUA 2019. Dir. Keith Thomas. Amb Fred Melamed i Dave Randolph. Mayhem Davis. Terror. Després d'acceptar convertir-se en shomer nocturn (una pràctica jueva en la qual una persona vigila el cadàver d'un membre de la comunitat recentment mort), un jove que acaba de perdre la seva

fe descobreix que la casa on exerceix de guaita amaga un terrorífic secret.

VERANO DEL 85

França 2020. Dir. François Ozon. Amb Benjamin Voisin i Félix Lefebvre. Drama. Amb què somies quan tens 16 anys i estàs en un *resort* en la costa de Normandia en els anys 80? Amb tenir un millor amic? Amb fer un pacte d'amistat que duri per sempre? Tenir mil aventures amb vaixell o amb moto aquàtica? No! Somies amb la mort. Les vacances d'estiu acaben de començar i aquesta història compta com Alexis comença a créixer.

VICKY EL VIKINGO Y LA ESPADA MÁGICA

Alemanya 2020. Dir. Éric Cazes. Animació. Vicky és un jove vikingo diferent dels altres: no és gaire fort però és molt intel·ligent. Quan el seu pare, Halvar, el cap del llogaret, roba al seu gran enemic una espasa màgica que ho converteix tot en or, la cobdícia fa estralls entre els vikings. Vicky haurà d'embarcar-se en un perillós viatge a una illa mítica a l'extrem nord per trencar l'encanteri de l'espasa.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Casal Camprodoní	La casa del final del bosque	22.00	-	-	-	
	Un amigo extraordinario	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-	
MANLLEU		Divendres	Dissabte	Diumenge		
Casal de Gràcia	Como pez fuera del agua	-	-	19.00		
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Catalunya	Schneider vs. Bax	19.00 (VOSC)	-	-	-	
	Alguien voló sobre el nido (...)	-	19.00	-	-	
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	
Comtal	Eso que tú me das	-	19.15	17.00	19.15	
	Greenland: el último refugio	-	21.30	19.30	-	
TORELLÓ		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous	
El Casal	¿Puedes oírme?	-	-	-	21.00 (Cicle Gaudi)	
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	Dilluns	Dimarts	Dc i dj.
Sucre	Como perros y gatos 3	17.45 i 18.40	11.30 (dg.), 14.40 (dg.), 15.45, 17.20 i 18.40	15.45, 17.20 i 18.40	18.00 i 19.15	18.00 i 19.10
	El arco mágico	17.50	11.35 (dg.), 14.05 (dg.), 16.05 i 17.50	16.05 i 17.50	17.45	17.45
	Dehesa, el bosque del lince	21.05	15.50 i 20.00	15.50, 20.00 i 22.00	-	22.00
	Eso que tú me das	17.50, 19.15, 21.35 i 23.00	11.50 (dg.), 15.50, 17.15, 21.30 i 22.50	15.50, 17.15 i 21.40	18.50, 20.40 i 22.00	18.55, 20.40 i 22.00
	Explota, explota	20.40 i 22.30	17.45, 20.45 i 22.30	19.45 i 20.45	21.40	21.40
	Vicky el vikingo y la (...)	18.00	11.50 (dg.) i 15.45	15.45	-	-

Falling	20.20 i 22.35	18.05, 20.20 i 22.35	17.40, 19.50 i 22.00	19.25 i 21.45	19.25
La habitación	19.35 i 22.40	19.35 i 22.40	19.35 i 22.00	-	21.45
Rifkin's festival	19.15 i 22.55	18.55 i 22.55	18.55 i 22.00	22.00	22.00
Rifkin's festival (cat)	20.15	20.15	20.15	18.55	20.15
Greenland: el último refugio	19.45 i 22.25	11.35 (dg.), 17.20, 19.45 i 22.25	17.20, 19.35 i 21.50	19.25 i 21.50	19.25 i 21.50
After. En mil pedazos	20.30	20.15	20.00	-	19.20
Tenet	18.40 i 21.30	18.40 i 21.30	18.40 i 21.30	21.30	21.30
Padre no hay más que uno 2	18.15	11.45 (dg.) i 16.10	15.45	19.45	19.45
Pinocho	18.00	11.40 (dg.), 16.15 i 17.40	16.15 i 17.40	19.00	19.00
Trasto (cat)	-	11.55 (dg.) i 16.00	16.00	-	-
Falling (VOSE)	23.00	22.15	-	22.00	22.00
El barbero de Sevilla	-	-	-	20.15	-
El Greco, pintor de lo invisible	-	-	-	20.15	20.15

VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	Dilluns	Dimarts
L'Atlàntida	La noia sense mans	-	-	-	21.30 (Cineclub Vic)

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	En busca de Summerland	22.00	20.00	19.00	-
	¿Puedes oírme?	-	-	-	21.00 (Cicle Gaudi)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Pinocho	-	16.00	16.00	16.00
	Rifkin's festival (cat)	18.00 i 22.15	18.30 (VOSE)	18.30	18.30
	Falling	20.00	-	20.30	20.30

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Pinocho	16.30, 19.30 i 22.00 / 18.00
	Tenet	16.15, 19.15 i 22.00
	The vigil	16.15 / de dimarts a dijous: 18.30 / 20.40 i 22.30
	La habitación	18.00 / 20.15 i 22.15 / de dimarts a dijous: 16.30
	Explota, explota	20.00 i 22.20 / 16.00 i 18.20
	El arco mágico	De divendres a dilluns: 16.30 i 18.30
	Como perros y gatos 3	17.00 / 16.15, 18.15 i 20.15
	Rifkin's festival	18.50, 20.40 i 22.30
	Verano del 85	16.00, 20.30 i 22.30
	Uno para todos	22.15
	Las niñas	16.15
	Trasto	18.15 / 16.00 / 16.00
	After. En mil pedazos	20.00
	Los nuevos mutantes	22.15
	Greenland: el último refugio	16.30, 19.30 i 22.00 / 16.30, 19.30 i 22.00 / 18.00 i 20.15
	Black beach	22.30
	Padre no hay más que uno 2	16.30 i 18.30
	Eso que tú me das	20.30 i 22.15
	Falling	16.00, 18.10, 20.20 i 22.30

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	Dijous
Cinema Edison	Quisiera que alguien (...)	19.00 (VOSE)	18.00 i 21.00 (VOSE)	19.00 (VOSE)	-	-	-
	De matinada	-	-	-	18.30	-	-
	Adú	-	-	-	-	20.00	-
	Varda by Agnès	-	-	-	-	-	20.00

SANT CELONI		Divendres	Dissabte, diumenge i dilluns	Dimecres i dijous
Ocine	Greenland: el último refugio	18.00 i 22.50	17.45, 20.10 i 22.30	18.00, 20.30 i 22.45
	Entre dos aguas (V.O.)	20.30	-	-
	Como perros y gatos 3	18.00 i 19.45	16.15, 18.00 i 19.45	18.00 i 19.45
	Tenet	21.30	21.30	21.30
	Rifkin's festival	18.30 i 22.00	18.30 i 22.00	18.30 i 22.00
	Eso que tú me das	20.30	20.15	20.30
	El arco mágico	18.00	17.00	-
	Explota, explota	19.45 i 22.15	18.45 i 21.00	19.45 i 22.15
	Pinocho	19.00 i 21.30	16.30, 19.00 i 21.30	19.00 i 21.30
	Trasto	-	16.00	18.00
	Padre no hay más que uno 2	-	16.30	-

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Rifkin's Festival'

De Woody Allen

Deslluïda festa del cinema

El 68è Festival de Cinema de Sant Sebastià inaugura la seva gran festa del cinema amb *Rifkin's Festival* de Woody Allen, pel·lícula rodada en gran part a la mateixa ciutat de Donostia. Es tracta de la quarta producció de Woody Allen de la mà de la companyia catalana Mediapro i ha comptat amb un extens repartiment format per noms com Elena Anaya, Sergi López, Louis Garrel, Wallace Shawn, Gina Gershon i Christoph Waltz. *Rifkin's Festival* és una comèdia lleugera de tons romàntics sobre una parella nord-americana que assisteix al Festival de Sant Sebastià i que viurà diferents embolics sentimentals.

En realitat, Woody Allen parteix d'una premissa habitual en el seu darrer cinema, com és servir-se d'una ciutat europea com a decorat de fons per repetir històries semblants de forma ininterrompuda. Un cineasta errabund que troba l'escalf a Europa que darrerament no troba als Estats Units on no paren d'amuntegar-se-li els maldecaps.

Roma, París, Londres o Barcelona han esdevingut l'epicentre d'una filmografia malauradament en franca davallada i on *Rifkin's Festival* es podria aparellar perfectament amb *A Roma con amor* (2012).

Enmig d'un repartiment amb noms locals i internacionals destaca el protagonisme de Wallace Shawn, un actor secundari habitual en la filmografia d'Allen des dels temps de *Manhattan* (1979), que actua d'alguna manera d'*alter ego* del propi Allen. No sé si té alguna cosa a veure en l'elecció del veterà comediant i guionista Wallace Shawn però els darrers temps en què Woody Allen ha estat en l'ull de l'huracà quan ha rebrotat el cas de les denúncies de pedofília tot coincidint amb l'eclosió del moviment #MeToo i que ha provocat el buit de gran part de la professió, Wally Shawn va ser un dels pocs que li va transmetre el seu suport, segons confessa el propi Allen en el seu llibre autobiogràfic *A propòsit de no res* (2010).

Es tracta d'una proposta decebedora encara que Allen ens piqui l'ullet amb l'ham de referències i cites cinèfiles. Abunden episodis irònics rodats en blanc i negre a tall d'homenatge cinèfil a diverses cintes emblemàtiques del cinema d'autor, des d'*El setè segell*, *Persona* o *Fresas salvajes* d'Ingmar Bergman; *Al final de l'escapada* de J. L. Godard; *L'àngel exterminador* de L. Buñuel o el clàssic *Ciudadà Kane* d'Orson Welles.

Són fragments combinats en el film a la manera de malsons o visions del subconscient i que empaiten a l'atribolat protagonista, Mort Rifkin (Wallace Shawn), professor de cinema amb ínfulas d'escriptor, quan la seva dona, Sue (Gina Gershon), representant de premsa, s'entén amb un jove director francès, Philippe (Louis Garrel), i ell comença a enamorar-se d'una doctora espanyola, Jo Rojas (Elena Anaya), que el tracta de la seva hipocondria. En l'extens repartiment trobem ocasionalment a Sergi López que interpreta el marit artista que enganya a Jo Rojas amb les seves models en un episodi d'allò més ridícul i estereotipat.

Una pel·lícula menor que acaba esdevenint un espot promocional del festival i de la ciutat basca i poca cosa més. Un reguitzell de llocs comuns, situacions vistes o calcades de títols precedents, pràcticament sense guspires d'inspiració i absència de moments per a la riulla o la rèplica enginyosa. Ens hem acostumat a un cinema d'Allen discret o regular en què ja sabem el que ens trobarem, on no esperem grans sorpreses i que el film complirà amb uns mínims tolerables. Però crec que *Rifkin's Festival* no assoleix aquests mínims i esdevé una de les pitjors pel·lícules d'Allen dels últims anys. Sap greu per la duresa mostrada, però les coses són com són i no com voldrien que fossin.

CINECLUB

CINECLUB VIC
13 d'octubre, 21.30h
L'Atlàntida

'La noia sense mans'

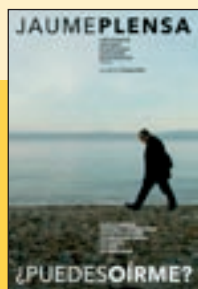
França, 2016. Dir.: Oliver Mellano. Pel·lícula d'animació que adapta un conte poc conegut recollit pels germans Grimm. Un personatge femení arquetípic està sotmès als dilemes vitals de fer-se gran i haurà de superar els obstacles interposats pels personatges masculins. La jove protagonista aprèn a ser autònoma, a emancipar-se i a reaccionar a les diferents situacions que anirà trobant.

AC GRANOLLERS
9 i 11 d'octubre, 19h
Cinema Edison

'Quisiera que alguien'

França, 2019. Dir.: Arnaud Viard. Aurora celebra el seu 70è aniversari envoltada dels seus quatre fills, que han vingut expressament a la casa familiar. Jean-Pierre, el gran, ha adoptat el paper de cap de la família des de la mort del pare; Juliette espera el seu primer fill als 40 anys; Margaux és l'artista radical de la família i Mathieu, de 30 anys, vol seduir a la bella Sarah.

ALTER CINEMA
15 d'octubre, 21h
Cinema El Casal, Torelló

'¿Puedes oirme?'

Espanya, 2020. Dir.: Pedro Ballesteros. Documental sobre les cèlebres escultures monumentals de Jaume Plensa, que ens convida a conèixer-les de la mà d'aquest creador i ens aproxima al seu pensament, a la seva poètica, a la seva forma d'entendre l'art com a generador de bellesa i a la seva manera de llegir l'espai públic com un lloc de trobada de la comunitat.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

El circ total, al Teatre Auditori de Granollers amb 'Yolo'

'Yolo', Teatro Escalante. Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 11 d'octubre, 18h.

L'aposta del cap de setmana del TAG és aquest espectacle de circ contemporani innovador que celebra la vida amb acrobàcies, malabarismes i llançaments impossibles al ritme de la música i les cançons en directe. Un espectacle total i multipremiat, per a tota la família.

Torna 'Germans de sang'

'Germans de sang', amb Nou 69 Teatre. Teatre Cirvianum, Torelló. Divendres 9 d'octubre i dissabte 10, 21h. Reposició d'aquest musical produït amb motiu del 50è aniversari del grup Nou 69 Teatre que va tenir molt èxit la passada tardor. Narra una història entre germans marcada per les diferències de classe, de família, l'atur o les desigualtats.

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

HORIZONTALS: 1. Complicitat fraudulenta que porta a frec de la convivència / 2. Ofuscà, obsessionà. Com que és molt fatxa li agrada volar lleuger / 3. Després de la. Contemplava amb estupor de cargol. Paren en sec / 4. Encoratjo a l'ocultament de la toia. Amarga medecina, la de la fulla de grèvol / 5. Vigilant de seguretat amb ales. Vitamines pel terròs / 6. Si no fos per ella avui no tindriem salari. Tafariera gràcies a una maternitat impossible. Para taula / 7. Indicis escampats en impossibles serrats. Bat de mala manera en dissabte / 8. Tuberculosi d'aparença ínfima. Si no fossin covadors serien serien / 9. La quinta a forca. Pregunta que es formalitza en forma de targetó / 10. Vantem la juguera del Cèsar. Cigar per fumar mentre gaudim d'un Puccini / 11. Retrogust de poniol. Saudade dels poetes no portuguesos. Dins de dins / 12. La part comestible del llombrígol. Domiciliades en un lloc diferent del de naixement / 13. És a l'agut com a l'altern el subaltern. La gran inspiradora.

VERTICALS: 1. I els grans bevedors. Grans comestibles com fesols cultivats a La Vajol / 2. Secció necrològica, habitual al diari. Mira fixament el sostre / 3. Abracen la Neus. Del consell que no daries a un amic catòlic. Obres i no trobes res / 4. Té molta part de culpa en els casos de nepotisme. L'empren els geòlegs veïns quan no saben de què parlar / 5. Un mal dia. Tocaves fatal per culpa de les notes. Punt de fusió de fluids / 6. Té tanta feina amb l'ofici de la vida que no pot treballar. No té pietat per la religió / 7. Cap d'estació. El maletí del veí manipulat per poder-lo ingerir. Desvocalitzadament lenta / 8. Solter a les acaballes. L'un li diu gegant, l'altre mercat, el de més enllà oriental / 9. Xerrar com les oques al Liceu. Administrador de confiança del bisbe / 10. El mig de la meitat. Recull poc aptes per a la vida pràctica. Símbol de príncep de les galetes / 11. Embarranco en ple parenostre. Gregues sospitoses de fer com els de la 1 vertical / 12. Com que són els més superficials ja estan enllestits. La nansa que ja cansa.

SUDOKUS

AMIC

Ompli la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: difícil

	2		4					5
7				5	3		8	4
5		9				3		
	5							
			8	4	5			
9			2				5	
		5	6			9	7	3
	6				9			
2	9	7	3		4			

Dificultat: mitjana

		7		6	3			
	3			8				5
	9			2	5	7	1	
9	5	8			1	4		
4		3						9
2	6						5	7
6		9				8		4
		4			9	5	3	

SOLUCIONS

2	9	7	3	8	4	5	1	6
1	6	3	5	7	9	8	4	2
4	8	5	6	1	2	9	7	3
9	7	4	2	3	1	6	5	8
6	3	1	8	4	5	7	2	9
8	5	2	7	9	6	4	3	1
5	4	9	1	2	8	3	6	7
7	1	6	9	5	3	2	8	4
3	2	8	4	6	7	1	9	5

Dificultat: difícil

3	2	5	7	4	8	9	6	1
7	8	4	6	1	9	5	3	2
6	1	9	5	3	2	8	7	4
2	6	1	8	9	4	3	5	7
4	7	3	2	5	6	1	8	9
9	5	8	3	7	1	4	2	6
8	9	6	4	2	5	7	1	3
1	3	2	9	8	7	6	4	5
5	4	7	1	6	3	2	9	8

Dificultat: mitjana

1	C	O	N	I	V	E	N	C	I	A				
2	O	B	S	E	D	I	U	L	T	R	A			
3	B	A	V	A	V	A	V	A	V	A	E	C		
4	A	T	I	O	I	L	L	I	C	I	N	A		
5	C	U	S	T	O	D	I	A	D	O	B	A		
6	S	A	L	L	A	R	E	G	O	M	A	R	E	A
7	F	I	M	I	A	N	I	E	R	E	S	A	B	T
8	J	A	C	T	E	M	T	O	S	C	A	V	A	
9	V	A	I	N	I	T	A	C	I	O				
10	J	A	C	T	E	M	T	O	S	C	A	V	A	
11	N	S	P	L	I	N	E	S	P	L	I	N		
12	L	L	O	C	O	N	I	M	O	L	E	S		
13	S	U	S	M	U	T	G	U	T	B	A	V	A	

A causa de la COVID-19, les activitats que s'ofereixen es poden veure alterades o anul·lades. Si això passa, ens posarem en contacte amb els guanyadors per comunicar-ho.

Disculpeu les molèsties.

el9club

Tel. Informació (de 9 a 13h)
93 889 46 59

Participeu de les ofertes entrant a:
9club.el9nou.cat

RIPOLL CINEMA COMTAL **CIRCUÏT URGELLENC** Del Dissabte 10 al Dilluns 12 d' Octubre de 2020

IMPORTANT
PER LA SEURETAT DE TOTS
AFORAMENT LIMITAT
ÚS DE MASCARETA OBLIGATORI

ESO QUE TÚ ME DAS
Dissabte 10 7:15 Vespre
Diumenge 11 5 Tarda
Dilluns 12 7:15 Vespre

GREENLAND
Dissabte 10 9:30 Nit
Diumenge 11 7:30 Vespre

Oferta subscribers | 2x1 retallant aquest val i presentant-lo a taquilles | Cinema

Castanya de Viladrau
Parc Natural del Massany

Visita guiada als castanyers centenaris + degustació de productes.

www.castanyadeviladrau.cat - Tel. 938 84 83 95 - Visites amb reserva prèvia

Oferta subscribers | 2x1 presentant el carnet a taquilles. Entreu a: www.el9nou.cat | Visita guiada

Atalaya teatro (Andalusia) presenta
Rey Lear de Shakespeare

TEATRE
Divendres, 16 d'octubre, a les 9 del vespre
Preu: 19€ anticipada 21€ a taquilla des d'una hora abans
Durada: 1 h 45 min

Oferta subscribers | Participeu en el sorteig d'entrades gratuïtes. Entreu a: www.el9nou.cat Sorteig: 13-10-20 | Teatre

DANI NEL·LO
LOS SAXOFONISTAS SALVAJES

DISSABTE 17 OCTUBRE 2020
22h Casal Francesc Macià

CENTELLES
Casal Francesc Macià
DISSABTE 17 D'OCTUBRE a les 22.00

DANI NEL·LO

Preu: 12 €

Oferta subscribers | Participeu en el sorteig d'entrades gratuïtes. Entreu a: www.el9nou.cat. Sorteig: 13-10-20 | Concert

Compañía Teatral Clásicos de la Lírica (Madrid) presenta
Corte de Faraón

SARSUELA (teatre líricomusical)
Diumenge, 18 d'octubre, a les 6 de la tarda
Preu: 20 € anticipada 22 € a taquilla des d'una hora abans
Durada: 1 h 50 min

Oferta subscribers | Participeu en el sorteig d'entrades gratuïtes. Entreu a: www.el9nou.cat Sorteig: 13-10-20 | Sarsuela

CASTELL DEL REMEI
CELLER 1780 HISTÒRIC

VISITA A L'ANTIGA COLÒNIA AGRÍCOLA CASTELL DEL REMEI

El santuari, el celler més antic de Catalunya
Gaudiu dels vins que s'hi elaboren i l'entorn de les vinyes, llacs i arbredes.
(A 45 km abans d'arribar a Lleida)

Per a informació d'horaris i reserves: 97 358 02 00 o bé info@castelldelremei.com
Castell del Remei - Lleida

Oferta subscribers | 2x1 presentant el carnet a taquilles | Visites guiades

LES COVES DEL TOLL
Cova prehistòrica: una formació geològica de gran interès

MOIÀ
Ctra. N-141c (ctra. de Vic-Manresa) km 32
Tel. 93 820 91 34
www.covesdeltoll.com

Oferta subscribers | 2x1 presentant el carnet a taquilles | Museu

Els sortejos sempre es faran a les 10 del matí del dia del sorteig. Les seves dades personals seran tractades per Premsa d'Osona, SA i CATVL 97, SLU (conjuntament i en endavant, EL 9 NOU) amb la finalitat de fer-lo participar en els sorteigs. Les dades personals, així com imatges i veu, poden ser utilitzades mitjançant els canals audiovisuals del Grup (premsa, ràdio, televisió, internet...) utilitzant els formats i mitjans previstos en cada cas amb finalitats periodístiques. Pot consultar informació addicional sobre els seus drets de protecció de dades a www.el9nou.cat.